

N:o 5.

Ank. till Riksd. Kansli den 28 Febr. 1880, kl. 12 midd.

Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 1, i anledning af väckt motion angående berättigande för landstingen att bestämma den i 12 § af gällande Jagtstadga omnämnda fridlysningstid.

Uti en i Andra Kammaren väckt, till Utskottet remitterad motion, N:o 59, har Herr *Anders Larsson* föreslagit, »det Riksdagen ville för sin del besluta, att den i 12 § af nu gällande Jagtstadga omnämnda fridlysningstid måtte få af landstingen bestämmas». Såsom skäl för detta sitt förslag har motionären hufvudsakligen anført, att det ingalunda är lämpligt att i ett så långsträckt land som Sverige hafva en för alla dess delar gemensam fridlysningstid, utan att det derföre vore rättare att öfverlemna bestämningsrätten uti ifrågavarande afseende åt de olika landstingen, som bäst torde vara i tillfälle att afgöra, hvilken fridlysningstid är för hvarje ort lämpligast, och hvilka ej blott i öfrigt med omtanka och noggrannhet behandlat dem anförtrödda frågor, utan äfven genom utbetalande af skottpenningar för rofdjurs dödande visat sig ega intresse för fredande af nyttigt vildt, m. m.

Utskottet, som tagit motionen i öfvervägande, medgifver gerna, att motionären har rätt deruti, att olika fridlysningstider för nyttigt vildt äro i många fall behöfliga för olika delar af vårt land. Deremot torde det

icke vara rätt välbetänkt att, såsom i motionen föreslås, öfverlemna rätten att bestämma dessa fridlysningstider åt landstingen allena, emedan man hos pluraliteten af dessa korporationer icke torde kunna i allmänhet påräkna de insigter och den erfarenhet, som äro behöfliga för bedömandet och afgörandet af dylika frågor.

Utskottet anser deremot att en tryggare utväg att få dylika frågor, som motionen afser, väl lösta förefinnes i den rättighet, som både landsting, hushållningssällskap och andra nu ega, att göra framställningar hos Regeringen, som efter vederbörandes hörande icke lärer underlåta att tillmötesgå hvarje välgrundad önskan i sådant afseende.

Då slutligen härtill kommer, att man äfven af formella skäl torde kunna hysa någon betänklighet att tillstyrka bifall till motionen, emedan den ärade motionären föreslår, att Riksdagen må för sin del *besluta* i en fråga, som tvifvelsutan helt och hållet ligger inom Kongl. Maj:ts ekonomiska lagstiftningsområde, så får Utskottet på grund af allt detta hemställa,

att Herr Anders Larssons motion icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 27 Februari 1880.

Å Utskottets vägnar:

A. J. LYTH.

Reservation:

af Herr *Anders Larsson*: »Utaf våra näringar äro väl jagt och fiske närmast jemförliga, men lagstiftningsättet är dock för desamma ganska olika. Uti 22 § Fiskeristadgan heter det: »Dessutom skall, der någon rättigande det begär eller Konungens Befallningshafvande det så nödigt aktar, för hvarje ort bestämmas» — allt hvad de »rättigande», vid förhör inför Konungens Befallningshafvande anse nyttigt för denna närings befrämjande, vare sig genom totalt förbud, eller särskilda föreskrifter för fiskets bedrifvande.

Genom de fria händer, som härvidlag lemnats de rättegande eller i saken intresserade, har denna näring, inom de områden jag känner, omfattats med ganska stort intresse; så har t. ex. bland annat föreningar eller bolag bildats, hvilka, med bidrag af landsting och hushållnings-sällskap, gjort anläggningar, hvarifrån milliontal fiskyngel utsläppas. Då härtill kommer att fisket måste ske efter fastställda öfverenskommelser, hvilka alltid åsyfta god hushållning dermed, så har detsamma betydligt förbättrats. Icke så med jagten; ty får det utrotningskrig, som dels af jagtlust och dels af okynne nu pågår, fortfarande bedrivas mot allt hvad vildt heter, så är den framtid icke aflägsen, då hela vår Jagtstadga blir öfverflödig, enär intet då finnes att jaga.

Att detta alltför hårda ingrepp i naturens hushållning är i många hänseenden skadligt, synes mig klart, likasom att mera verksamma medel, än de nu befintliga, äro af nöden för botande af denna olägenhet. Också hafva mångfaldiga beslut och önskingar blifvit framställda, hvilka utan tvifvel skulle hafva verkat gagnande, om man åt desamma egt att gifva bindande kraft, men som det i Jagtstadgan heter: »Det vare Kongl. Maj:t förbehållet att derom bestämma», och man icke gerna hos Kongl. Maj:t och dess Regering kan göra framställningar om intagande i en Kongl. kungörelse af alla de detaljbestämmelser, som, för ändamålets vinnande, inom hvarje ort kunna vara erforderliga, så hafva åtgärderna måst uteblifva.

Jag är öfvertygad om, att de framställningar i ämnet, som redan blifvit gjorda till Kongl. Maj:t, och antagligen ännu komma att göras, framkallat mera besvär än sakens vikt från den sidan kan anses förtjena, hvilken omständighet jag må åberopa som ursäkt för mitt förslag, hvilket, ehuru på ett ganska oskyldigt sätt, berör Kongl. Maj:ts enskilda lagstiftningsrätt.

Då Utskottet hyst betänkligheter af formella skäl, alldenstund jag föreslagit, att Riksdagen för sin del ville besluta, att den i 12 § Jagtstadgan omnämnda fridlysningstid måtte få af landstingen bestämmas; men icke yrkat, det Riksdagen skulle besluta en underdånig skrifvelse, så beder jag få erinra: Uti 89 § Regeringsformen heter det om lagstiftningsrätten i dylika frågor: »Riksdagen ege dock icke makt att i dessa mål annat eller mera besluta än framställningar och önskingar, att hos Kongl. Maj:t anmälas». Här synes mig noga bestämdt, hvad Riksdagen på sin del eger att i detta fall besluta, och den omständighet, att jag icke omnämnt detta i mitt förslag, torde i och för sig icke innebära någon betänklighet för motionens behandling.

På grund af hvad jag sålunda anført får jag för min del hemställa, att Riksdagen ville besluta aflåtande till Kongl. Maj:t af en underdånig skrifvelse i det syfte, som uti min motion omförmäles.»

N:o 6.

Ank. till Riksd. Kansli den 21 Febr. 1880, kl. 12 midd.

Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 2, i anledning af väckt motion angående förbud för kräftfångst under viss tid af året.

Uti afgifven motion N:o 117 har Herr *Samuel Johnson* anført, att »medan fångsten af kräftor så tilltagit, att den fortgått hela året om, så måste detta förhållande skadligt inverka på gagnet och dugligheten af kräftan», hvarföre han anser att den någon tid af året borde fridlysas, och föreslår derföre, »att all kräftfångst förbjudes under tiden från den 15 Maj till den 15 Augusti».

Utskottet, till hvilket motionen hänvisats, anser visserligen, lika med motionären, att kräftfisket i vårt land under senare tider betydligt försämrats, till följd deraf, att fångsten af detta djur ej afbrytes genom behöfliga fridlysningstider samt att den dessutom ofta icke skötes så väl och ändamålsenligt som önskligt vore. Emellertid har man rätt att hoppas, att vid den omarbetning af Fiskeristadgan, som Riksdagen begärt och i